

Congresspeech Gert-Jan Segers 'We zijn geen neezeggers, maar wel-doeners.'

Het was me het weekje wel. Want dit was toch wel de week van...

Feyenoord! En Dirk Kuyt natuurlijk. Ik ben zelf PSV-fan, maar toch mijn hartelijke felicitaties aan Rotterdam! En aan Katwijk!

Maar natuurlijk was het ook de week van de formatie. Een ingewikkelde week. En ik ga daar uiteraard iets over zeggen. Maar ik wil ook terugkijken op een bijzondere campagne, een bemoedigende uitslag en ik wil vooruitkijken naar de gemeenteraadsverkiezingen en de rol van onze partij in onze samenleving. Of christelijk-sociale en hoopvol-realistische 'beweging'.

Rozenburg

Maar eerst ga ik even terug naar Rozenburg. Afgelopen zaterdag was ik bij een ontbijtbijeenkomst in Rozenburg. Even voor uw beeld: Groenlinks, CDA, D66 en VVD waren toen nog niet als vrienden uit elkaar en Feyenoord was nog lang geen kampioen. Onder dat gesternte zat ik dus in de auto. In alle vroegte, richting Rozenburg, op zaterdagochtend. Om te spreken over het thema hoop.

Ik moet eerlijk toegeven: ik heb even moed moeten verzamelen om zo vroeg te gaan rijden. Ik ben toch meer een avondmens geloof ik. Bij Gouda reed ik een prachtige, volle regenboog tegemoet. Dat was al de eerste meevaller van de ochtend.

In Rozenburg zelf trof ik zo'n 100 ochtendmensen aan. En wat voor mensen.

Aan die 100 ochtendmensen mocht ik iets vertellen over wat wij in de politiek proberen te doen. Over onze agenda van hoop. Over hoe wij proberen een verschil te maken, als navolgers van Christus in de politiek. En ik heb dat geïllustreerd met het verhaal van onze inzet in de strijd tegen mensenhandel en gedwongen prostitutie. Hoe de ontmoeting met één Ghanese vrouw, slachtoffer van gedwongen prostitutie mij heeft aangemoedigd om ook in de politiek te doen wat ik kan. Over hoe onze vijf broden en twee vissen zoveel meer kunnen worden als we ze in de handen van de Heer leggen.

Na mijn verhaal bij dat ontbijt stond een oudere vrouw op. 82 jaar en ze zat naast haar even oude man. Ze vertelde hoe ze haar geloof niet bij woorden wilde laten. Ze vertelde hoe ze in het dorp altijd langs een groep hangjongeren loopt. En, zo vertelde ze, iedereen noemt hen 'tuig van de richel', maar weet je, dat is helemaal niet zo. Pas was er weer langs gelopen en was ze even bij ze op hun bankje gaan zitten. Tussen de jongens in. 'Hoe is het jongens? Doen jullie nu ook examenen?' Want ze wilde zich niet neerleggen bij al die mensen om haar heen die die jongeren tuig noemden. 'Alles wat ze nodig hebben is een beetje liefde, Gert-Jan. Dat is alles: een beetje liefde. En als ik nu in de stad wat van die jongelui tegenkom, dan groeten ze me, vragen ze me hoe het met me gaat en dan vraag ik hoe het met hun examens is.'

Ik vond dat zo gaaf. Als oudere had ze hoofdschuddend naar die jongeren kunnen kijken. Als christen had ze kunnen klagen over gebrek aan normen en fatsoen bij deze jongeren. Als bezorgde burger had ze snel door kunnen lopen. Maar ze deed het niet. Ze stond stil, ging tussen hen in zitten en gaf een kleine beetje liefde door. Hoe moeilijk kan zoiets makkelijk zijn?

Zo stonden er die ochtend meer mensen op. Een raadslid dat een fietsenplan had bedacht voor mensen in de bijstand. Iemand die meedraaide bij de voedselbank. De een na de ander vertelde over zijn of haar vijf broden en twee vissen. En terwijl ik naar de verhalen luisterde, dacht ik, dit is het. Dit is onze beweging. Dit is onze meet-up van mensen die opstaan, doen wat ze kunnen om hun geloof handen en voeten te geven en hun naaste lief te hebben.

De kern van onze beweging

Als je mij vraagt: wat is de kern van dat hoopvolle realisme waar de ChristenUnie steeds over spreekt? Dan zou ik zou willen antwoorden: dit is de kern. Mensen die opstaan en doen wat ze kunnen. We zijn geen neezeggers, maar wel-doeners. Dat is de beweging waar wij onderdeel van uitmaken. Waar wij de stem van zijn in de politiek.

Ik zie het in Simone Kennedy, die voor vele vluchtelingen in Amersfoort een baken van hoop is en zich onvermoeibaar inzet voor onze mooie stad. Zeer terecht, Simone, dat je daarvoor door de Koning bent geridderd. Gefeliciteerd! We zijn trots dat je raadslid bent namens de ChristenUnie. En ik ben er trots op dat je in mijn eigen gemeente raadslid bent namens mij.

En ik zie het bij Open Doors, Jubilee Campaign en Stichting Hulp Vervolgde Christenen. Organisaties die iedere dag strijden tegen het onrecht van geloofsvervolging. Clubs die vechten voor godsdienstvrijheid. En vandaag komen we op voor Ahok, oud-gouverneur van Jakarta veroordeeld omdat hij als christen iets over de koran had gezegd. Groot onrecht waar we ons niet bij neer mogen leggen. Zet uw handtekening onder de petitie, doe wat u kunt voor deze man!

Verkiezingscampagne

Ik zag het ook in onze verkiezingscampagne. Nog nooit heb ik zoveel enthousiasme meegemaakt als in de maanden en de weken richting 15 maart. Zoveel mensen die opstonden om een bijdrage te leveren aan onze campagne. Een beweging van vrijwilligers, raadsleden en bestuurders. En ze kleurden de laatste zaterdagen het land blauw.

Met een stoet trommelaars liep ik samen met Don Ceder door de Bijlmer. Een stukje biblebelt in Amsterdam. En iedereen daar kent Don en Don kent iedereen.

Samen met Stieneke van der Graaf liep ik mee met de fakkeltocht door Groningen, omdat we solidair zijn met Groningers die het gevoel hebben dat de rest van Nederland ze laat zakken. En dat moet stoppen.

Met Kees van der Elst zat ik in een volle zaal in Tholen en hadden we – samen met Peter van Dalen – een mooie avond.

En wat bijzonder hoe ons initiatief van 'Waardig ouder worden' samen met MAX en de ouderenbonden KBO-PCOB groeide en brede politieke steun kreeg, van SP tot SGP, van CDA tot PVV en van ChristenUnie tot D66.

Wat is er veel gebeurd! Met als geweldig resultaat dat we 62.000 meer stemmen haalden. Dat tienduizenden mensen voor het eerst op de ChristenUnie stemden.

Dat onze prachtige fractie een sterker mandaat heeft gekregen om door te gaan. Dat we verrassende steun kregen, met heel veel mensen die nu voor het eerst op ons hebben gestemd. Het taboe is eraf! En heeft ook nog eens geleid tot honderden nieuwe leden. Wat. Enorm. Gaaf!

Opstaan

Mede dankzij al jullie bijdragen en aanmoedigingen vond ik zelf ook de vrijmoedigheid om op te staan. Op te staan voor onze idealen. Om vrijmoedig te spreken in al die debatten en media-optredens. Voor mij was het slotdebat ook een hoogtepunt.

Ik stond tegenover Mark Rutte omdat ik wil dat Nederland niet langer een Europese degradatiekandidaat is als het gaat om klimaat en schone energie, maar dat we een koploper worden. Dat we beter gaan zorgen voor de schepping. Als er ergens een uitdaging is voor een nieuw kabinet, dan is het hier. Wij willen in één generatie van vervuilende energie naar schone energie. We willen af van het gas in Groningen. Wij willen niet langer sponsor zijn van Saoedi-Arabië, maar voortaan geven om Groningen. Dat is onze keus!

Ik stond tegenover Geert Wilders en heb daar onze vrijheid verdedigd. Wij genieten zelf van de vrijheid om te geloven en daarom gunnen we dat anderen ook. Hier en elders in de wereld! En nooit eerder heb ik zoveel reacties gekregen als op dat debat met Wilders. Omdat mensen voelden, ja, hier klopt het hart van christelijk-sociale politiek.

Dit was een campagne van ora et labora. Bid en werk. De mooiste momenten in de campagne waren misschien wel de gebedsbijeenkomsten. In de kapel van de Bergkerk in Amersfoort met elkaar bidden voor de toekomst van ons land, voor gerechtigheid en hoop. Wat was dat prachtig.

Het begin

En mensen: deze campagne was nog maar het begin. Ik voel en ik merk dat de samenleving behoefte heeft aan ons verhaal. Aan mensen die, net als de ochtendmensen in Rozenburg, opstaan. Politici die stap voor stap, ideaal voor ideaal, zich inzetten voor een hoopvolle toekomst van onze kinderen. Zich inzetten voor zorg voor de schepping. Voor een samenleving waarin elk leven waardevol is en waarin we omzien naar elkaar. Politici die opkomen voor vrijheid. Godsdienstvrijheid, onderwijsvrijheid.

Als ik iets heb gemerkt deze campagne dan is het dat deze vijf zetels niet ons plafond zijn. En hoezeer ik dat mensen buiten duidelijk wil maken, ik wil vooral dat u dat ook gaat geloven. Dat er nog zoveel meer mensen zijn die onze idealen een kans willen geven. Zoveel meer mensen die geloof een stem willen geven. Met groeiende steun kunnen we samen onze beweging en onze idealen groter maken. Ik ben er van overtuigd dat de ChristenUnie bij de volgende landelijke verkiezingen kan groeien naar zeven zetels en op termijn naar meer. Het potentieel is er. De idealen zijn er. Maart 2018 is de eerste kans om dat duidelijk te maken. En u heeft ons als Haagse politici dit jaar geholpen, volgend jaar gaan wij u helpen. En zo geven we samen geloof een stem!

Gemeenteraadsverkiezingen

Natuurlijk is een grotere fractie in Putten of Enschede, Middelburg of Leeuwarden geen doel op zichzelf. Groei bij de gemeenteraadsverkiezingen, die zetel die we in Amsterdam gaan halen, zeven zetels bij de volgende landelijke verkiezingen, we hebben het nodig omdat we daardoor nog meer het verschil kunnen maken. Omdat we zo nog meer zout en licht in Nederland kunnen zijn. Daarom zijn de gemeenteraadsverkiezingen zo belangrijk.

Een hoopvolle toekomst voor onze kinderen vraagt om lokale inzet. Gezinsvriendelijk beleid, het aanbod van opvoedingsondersteuning, ruimte aan vakmensen om jongeren de kneepjes van hun vak te leren. Inzet voor duurzaamheid, isolatie van huizen, lokale energie-coöperaties.

Ook een samenleving waarin iedereen meetelt begint in de dorpen en steden van ons land. 'Waardevol ouder worden' moet in iedere gemeente handen en voeten krijgen. Juist de lokale politiek kan zich sterk maken voor meer ruimte voor ondernemers om bijvoorbeeld mensen in dienst te nemen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Het vraagt om lokale kerken die in contact komen met de sociale wijkteams. Het vraagt om betere integratie van nieuwkomers, ook op het punten van waarden, normen en onze rechtsstaat.

En opkomen voor vrijheid moet ook lokaal gebeuren. Onderwijsvrijheid begint bij de school om de hoek en een gemeente die daar ruimte aan geeft.

En zo gaan we naar maart 2018, op hoop van zegen!

De komende periode

Voor ons ligt een nieuwe parlementaire periode, waarin ons land voor een belangrijke opgave staat. Of wij als ChristenUnie nu in de oppositie zitten of aanschuiven bij een onderhandeling: de komende tijd vraagt ook van ons de moed om op te staan en iets te doen.

Een volgend kabinet en de nieuwe Kamer zullen echt werk moeten maken van een ambitieus klimaatbeleid. Een belastinghervorming die ook gezinsvriendelijk is. Goed onderwijs.

We zullen ons inzetten voor een samenleving waarin we omzien naar elkaar, goed zorgen voor onze ouderen, waarin we werk gaan maken van de agenda 'Waardig ouder worden'. We gaan ons inzetten om tegenstellingen te verkleinen, tussen rijk en arm, tussen jong en oud, religieus en seculier.

We zullen ons inzetten voor een samenleving waarin we opkomen voor vrijheid, de vrijheid om te geloven, en voor veiligheid, hier en elders in de wereld. En daar hebben we een sterke Defensie voor nodig en dat vraagt om meer hulp aan mensen elders. Dat vraagt om een humanitair

vluchtelingenbeleid. Dat zijn de uitdagingen.

Aan het begin van deze week, in Rozenburg, zag de politiek werkelijkheid er nog heel anders uit. Maandagavond zijn de besprekingen tussen VVD, D66, CDA en GroenLinks geklapt. De afgelopen week hebben we geprobeerd duidelijkheid te krijgen over die breuk. Het is duidelijk geworden dat er een punt staat achter de onderhandelingen van die partijen. Dat betekent dat de zoektocht naar een basis voor een nieuw kabinet weer open ligt. En die zoektocht blijkt buitengewoon ingewikkeld.

De afgelopen week heb ik heel wat over de pleinen van het Binnenhof gelopen. Microfoons onder mijn neus. Adviezen aan de informateur in de hand. Er wordt gebeld en overlegd. En soms leer je zomaar iets nieuws over de ChristenUnie. Bijvoorbeeld dat wij tegen de euro zouden zijn. Eerlijk gezegd was dat voor mijzelf nieuw. Maar als het de komende week niet tot gesprekken met ons zou komen, dan wel graag vanwege iets wat wij echt vinden en niet vanwege iets wat we niet vinden.

Uitdagingen

We staan als land voor grote uitdagingen. Die uitdagingen kunnen we alleen het hoofd bieden met een eeuwenoude Nederlandse traditie: samenwerken. Onze samenleving is groot geworden door samenwerking, ondanks grote verschillen. In ons land is het er altijd op aangekomen dat politieke partijen bereid zijn samen te werken over politieke kloven heen. Dat leidde er bij ons toe dat André Rouvoet in 2007 onderhandelde over deelname aan Balkenende-IV. Dat leidde er de afgelopen periode toe dat Arie Slob onderhandelde over akkoorden met Rutte-II. En dat leidt er nu toe dat wij bereid zijn om te praten.

Zeker in een tijd waarin steeds minder partijen bereid zijn om te praten. In een tijd van populisme heeft het politieke midden nog maar een paar kansen om te bewijzen dat ze wel kunnen samenwerken voor een beter land.

Ik herhaal vandaag wat ik eerder gezegd heb: wij zijn altijd bereid het gesprek aan te gaan. In alle openheid. Maar dan moeten we wel gewenst zijn. En zo niet, dan gaan we met hart en ziel in de oppositie aan onze idealen werken.

De inzet van onze partij is helder en duidelijk. U weet welk hart er achter onze politieke inzet klopt. Dat is de wens om geloof een stem te geven en recht te doen aan onze naasten. En of het coalitie of oppositie wordt, dat zal nooit veranderen!

Idealen

Beste mensen, ik ervaar een grote rust in al het politiek tumult.

Onze christelijk-sociale beweging staat of valt niet met een zetel meer of minder, met een plek aan een onderhandelingstafel of niet. Onze beweging is er een van mensen die opstaan. Opstaan voor een hoopvolle toekomst voor onze kinderen. Opstaan voor een samenleving waarin we omzien naar elkaar. Opstaan voor de vrijheid om te geloven en te zijn wie je bent.

Aan die idealen blijven we werken, hoe dan ook, waar dan ook. In Europa, in Den Haag, in de provincies, waterschappen, in de gemeenten, in de wijken en de straten. En straks bij de

gemeenteraadsverkiezingen in 2018. In afhankelijkheid van God. Niet als neezeggers, maar als mensen die wel iets doen. Op hoop van zegen!